

19:30, Szombat (május 28.), Duna II. Autonómia

Pandora szelencéje

(Pandora'nin kutusu)

török-francia-német-belga filmdráma, 110 perc, 2008

rendező: Yesim Ustaoglu
forgatókönyvíró: Yesim Ustaoglu, Selma Kaygusuz
zeneszerző: Jean-Pierre Mas
operatőr: Jacques Besse

szereplő(k):

Tsilla Chelton (Nusret)
Onur Ünsal (Murat)
Derya Alabora (Nesrin)
Övül Avkiran (Güzin)
Osman Sonant (Mehmet)
Tayfun Bademsoy (Faruk)

Isztambul központjában él három harmincas-negyvenes éveiben járó, egymástól nagyon különböző testvér, akik görcsösen és önző módon próbálnak megfelelni a felső-középosztálybeli elvárásoknak. Egy napon egy váratlan telefonhívásnak köszönhetően Törökország falvain és vidékein keresztül elutaznak a Fekete-tenger hegyeihez szülővárosukba, mivel édesanyjuk Nusret, eltűnt. Az emlékek feldiézésével felszínre kerülnek a testvérek közötti feszültségek. Hasonlóan Pandora szelencéjéhez, amely éppen kinyílik, a megoldatlan veszekedések és viták mind szerteszóródnak. Nesrin rebbelis fia, Murat az egyetlen, aki együttérez Nusrettel és kijuttatja abból az intézetből, ahová lányai száműzték, így a nagymama visszatérhet végre hazájába, a hegyekbe.

Bemutató dátuma: 2009. augusztus 13. (Forgalmazó: Mozinet)

Kritika:

PORT.hu, 2009. augusztus 12.:

Generációk

2009. augusztus 12.

Válságos helyzetben a mozi általában a könnyed kikapcsolódást és a problémák előli menekülést jelenti a nézők számára. Persze ilyenkor is mutatnak be komoly szociális problémákról szóló történeteket, melyek a mindennapi életből veszik sztorijukat, és éppen a kényelmetlenül ismerős alapszituációk miatt nem könnyű néznivalók. A török Pandora szelencéje pontosan ilyen film.

Családi kör

Yesim Ustaoglu nem próbál beavatni bennünket a török kultúrába, hiszen filmjének története egyáltalán nem sajtóságon török: bárhol játszódhatna a világban. Rosszul működő családok mindenütt vannak, ezáltal válik a film mondanivalója univerzálissá. Ustaoglu úgy rendez drámát, hogy nem próbál igazi drámai nagyjeleneteket alkotni, egyszerűen az élet apró, ellesett

pillanataiból próbálja felépíteni a karaktereket és történetüket. Ugyan akad a sztoriban egy-két veszekedős jelenet, de az érzékeny színészi játéknak köszönhetően egyszer sem csúsznak át a teátrális, díjakra hajazó kategóriába. Ustaoglu filmje úgy vág pofán, hogy közben észre sem veszed, hogy pofont kaptál. A néző feszeng, eszébe jut saját családja, saját hibái, és az ilyesmi még egy kényelmes moziszékből ücsörögve is kényelmetlen élmény.

Generációk egymás közt

A vidéki mama már annyira megöregedett, hogy betegsége miatt képtelen egyedül ellátni magát, ezért a gondozása a nagyvárosi gyerekeire marad, akiknek külön-külön is megvannak a saját, egyéni problémái, így az asszony csak púp a hátukra. Az Alzheimer kórja és öregsége miatt nem lehet magára hagyni, az állandó felügyelet pedig szép lassan felőrli a testvérek idegrendszerét. Ustaoglu a család összetartásának fontosságára hívja fel a figyelmet csöppet sem szájbarágós módon, és bár filmjéből hiányzik az optimizmus, szereplői mégsem életképtelen, semmiféle jövőképpel nem rendelkező alakok. Ők még nem elveszett lelkek, és amikor a nagymama és unokája egymásra talál, akkor a rendező is kifejezi üzenetét: van még remény.

Summa

A Pandora szelencéje egy komótos tempójú, szomorú arcokkal teli családi dráma, ami leginkább a Családi kör tökélyre fejlesztett különkiadására emlékeztet. Moziban nem feltétlenül ilyen filmet néz az átlagos néző (még az art mozik rendszeres látogatója sem), ám az értékeit nem lehet elvitatni tőle. Egy szinte tökéletes tévéjáték a mozivásznon.

7/10

TóCsa, PORT.hu